

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1551. usque ad annum 1553

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 90118561

§. 36. Deliberatio ob Marchionis Brandenburgici Filium ad duos Episcopos
nominatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66577](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66577)

Sæcul. XVI.
A.C. 1552.

scripsit, quasdam mutationes fuisse factas legimus, videlicet, ab initio dicebatur: Sacrosancta Synodus &c. præfidentibus &c. *prout moris est.* Item omittebantur verba: disponendi, & concludendi: Præterea loco verborum, quibus dicebatur, Sanctissimus Dominus Romanus Pontifex, substituebantur hæc: Sanctissimus Dominus noster Summus Pontifex, prout visum fuit legato, verum hæc sententia cum non omnibus placeret, dissoluta fuit Deputatorum Congregatio, & totum negotium ad Congregationem generalem relatum, quæ vigesima tertia Januarii futura erat.

§. XXXVI.

Deliberatio ob Marchionis Brandenburgici Filium ad duos Episcopatus nominatum.

Nic. Psalm.
l. c.
Pall. l. 12.
s. 15. n. 4.

In eodem Patrum conventu die vigesima tertia celebrato agitabatur quæstio, an Pontifex dispensare deberet cum Filio Marchionis Brandenburgensis, juvene nato annos circiter viginti duos, ut præficeretur Ecclesiis Magdeburgensi, & Halberstadenfi, ad quas fuit postulatus per Capitula utriusque hujus Ecclesiæ?

Hanc

Sæc XVI.

A.C. 1552.

Hanc causam Electoris Brandeburgici Legatus nomine sui Principis urgebat ; cum vero Fridericus , qui ad duo hæc beneficia nominabatur , bina dispensatione , ac diplomate Apostolico indigeret , hinc Julius Papa , qui legis gratiam facere sollicitabatur , se sat difficilem exhibebat , rem majoris momenti esse considerans , quod præter ætatis veniam insuper juveni Principi , cujus Pater non ita pridem spurixæ reformationi nomen dederat , duos Episcopatus concederet , præcipue cum pro obtinenda hac licentia jamjam Paulus III. Ante obitum suum fuisset interpellatus , hinc Papa Synodi sententiam hac super re rogare constituit. Porro illi , qui pro Friderico Principe perorabant , exponebant , quod Halberstadiensis , & Magdeburgensis Ecclesia præpotenti indigeret Episcopo , qui finitimorum Protestantium viribus resistendo par esset , de cetero autem Fridericus jurejurando spondisset , se fidem Catholicam in utraque Diocesi pro viribus conservaturum. Denique si hæc dispensatio , ac diploma Friderico denegarentur , timendum , ne ambæ civitates Episcopo destitutæ relinquerentur , eoquod imposterum nullus de beneficiis , de quibus alter æmulus Cæsaris favore suffultus contendit , litem in-

Sæcul. XVI tentare præsumeret. (*) Ex adverso
 A. C. 1552. contra Fridericum Principem alii alle-
 gabant legitimæ ætatis defectum, con-
 ditionem Parentis, ejusque familiæ
 Protestantibus adhærentis, nec non
 novum Synodi decretum, quod quem-
 piam duobus Episcopatibus præfici ve-
 tabat.

Ceterum summus Pontifex Synodi
 consilium eo fine expetebat, ut semper,
 five illa consentiret, five repulsam da-
 ret, a se calumniandi occasionem amo-
 liretur; si enim Concilium hasce legis
 gratias, ac diplomata Apostolica con-
 cedi negaverit, de Pontificis repulsa ne-
 mo jure queri poterat, sin vero Syno-
 dus Brandeburgico Electori favendum
 censuerit, nec ipsi etiam Episcopi quan-
 tumvis rigidioris disciplinæ studiosissimi
 indulgentiam Pontificis incusare vale-
 bant. (**). Itaque hoc negotium in
 con-

(*) De hac postrema ratione præter Con-
 tinuatorem in adinveniendis rebus sat fœcun-
 dum nullus alius mentionem facit.

(**) Hæc animadversio a Continuatore
 subdole fuit excogitata; cum enim sæpius au-
 tea Pontifices accusasset, quod pro suo arbi-
 trio cuncta in Conciliis moderari solerent, nunc
 vero oppositum referre cogeretur, ideo ultro-
 neam hanc Pontificis submissionem in propriæ
 securitatis studium rejicere conatus est.

conventu die vigesima tertia Januarij ^{Sæcul XVI.}
 habito proponitur, atque Cardinalis ^{A. C. 1552.}
 Tridentinus, necnon tres S. R. J. Ele-
 ctiores Friderici petitis annuendum cen-
 sebant, haud ignari, quod ipsemet Im-
 perator Brandenburgici Marchionis ami-
 citiam conservare sollicitè quæreret.
 Nihilominus Granatensis Archipræsul
 amplius deliberandi spatium sibi conce-
 di efflagitabat, cujus etiam sententiæ
 plures alii accedebant: non deerant
 tamen alii qui censerent, quod Papa
 tam in ætatis vitio legis gratiam facere,
 quam pro alterutro ex his Episcopati-
 bus diploma concedere deberet. Cum
 ergo in hac Congregatione suffragan-
 tium opiniones in diversa abirent, res
 adhuc in alio Patrum Conventu propo-
 nebatur, ubi potior suffragiorum pars
 Friderico Principi favebat, impositis
 tamen hisce conditionibus. I. Syno-
 dum ipse accedat. II. illius decreta
 se servaturum jurato caveat. III. Ei-
 dem pro Diocesium regimine Admini-
 strator adjungatur, donec legitimam æ-
 tatem attigerit, ac de morum probita-
 te, necnon Religionis Catholicæ stu-
 dio luculenta ediderit testimonia. Has-
 ce conditiones acceptans Princeps u-
 tramque obtinuit Ecclesiam.